

At gøre det rigtige – uden held

Af Anita Obeling Kring, kirke- og kulturmedarbejder i Solrød Sogn

Før sommerferien mødte jeg tilfældigt Christina Feddersen, der er præst i Karlslunde og Karlstrup i Greve-Solrød Provsti. Jeg spurgte ind til en af de ting, der havde udfordret mig under nedlukningen: Konfirmationsforberedelsen. Christina er idérig, så jeg havde forestillet mig, at hun havde styr på det. Stor var min overraskelse, da hun begyndte at grine og sagde: »Det lykkedes slet ikke!«

Du har fortalt mig, at din onlineundervisning ikke fungerede, men hvad gjorde du?

Christina: De første tre uger gjorde jeg ikke noget. Men nedlukningen fortsatte, og som

mange andre gik jeg nok lidt i panik. Jeg læste om Google Classroom på Konfirmandcentrets hjemmeside og tænkte: »Det prøver jeg!« Jeg oprettede det, uploadede opgaver, sendte en mail til forældre og en sms til konfirmanderne. Jeg forklarede dem, hvad de skulle gøre og bad forældrene hjælpe, hvis det var nødvendigt. Der gik lidt tid, men så hørte jeg fra to, måske tre konfirmander – ud af 20 – og af dem var der kun én, der løste opgaven. Til gengæld brugte jeg godt en halv time på at hjælpe hver af de to andre med i det hele taget at komme ind. Jeg skrev til resten af holdet, men der skete ikke noget. Jeg overvejede, om jeg skulle skrive igen, men kom frem til, at jeg simpelthen ikke havde tid til at skulle bruge en halv time på at vejlede hver enkelt af dem bare for at komme ind på Google Classroom.

Stoppede du så der, eller prøvede du andet?

Christina: Jeg sendte konfirmanderne en sms med noget af det, Konfirmandcentret havde lagt op, som man kunne sende på sms. Det var der fire, der svarede på.

Dér besluttede jeg, at jeg ikke ville være den gamle sure præst, der brugte en masse tid på at rykke dem for noget, bare for at tjekke, at de var derude.

Til vores påskehappening skrev jeg til konfirmanderne, at hvis de gik op til kirken og hentede en påkehilsen og tog en selfie foran kirkedøren, så gjaldt det for en gudstjeneste. Det fungerede faktisk.

Men alt i alt må jeg sige, at min onlineundervisning faktisk ikke fungerede.

Havde du overvejet Zoom eller Skype eller noget andet, hvor I kunne se hinanden?

Christina: Nej. Måske er det fordi, det (Zoom og Skype) for mig at se er for voksne. Det egner sig til drift, ikke til at tænke vildt sammen eller være kreativ. Jeg tænkte, at hvis jeg skulle andet med konfirmanderne, så skulle det have været på Snapchat, og det havde jeg ikke lyst til. Det kan godt være, man en anden gang kan have held med onlineundervisning, men jeg tror faktisk ikke, jeg vil gøre det.

Har du mellem de her forsøg og konfirmationen mødtes med dem?

Christina: Ja, da der blev lukket op, mødtes jeg med dem en eftermiddag efter skole. Nogle af dem gav udtryk for, at de ikke gad lave opgaven, andre glemte det, andre havde haft meget skolearbejde, eller de havde bare ikke set sms'en. På deres oprindelige konfirmationsdage cyklede jeg rundt til konfirmanderne med en hilsen. Det var to formiddage og måske kun fem minutters snak hos hver af dem, der var hjemme. Det betød langt mere end mails og alt muligt andet. Det følte jeg selv, jeg fik langt mere ud af, og det har både konfirmanderne og deres forældre også givet udtryk for.

Er der noget, du gør anderledes med de konfirmander, du har nu, i lyset af corona?

Jeg glæder mig rigtig meget over at være sammen med dem, og jeg er mere overbærende. Måske er det fordi, jeg har fokus på det med relationerne. Vi skal selvfølgelig nå noget, men vi skal også have det rart sammen.

Jeg har nogle ting, jeg synes, de skal omkring og vide noget om, men de skal jo vide noget om det netop ud fra et relationsperspektiv.

For mig er konfirmationsforberedelse at øve sig i at tænke, »hvad er det med Gud og mig?« Og netop fordi det er en øvelse i at tænke, så kan det være svært at gøre alene. Kristendom har med relationer at gøre, Gud måtte inkarnere sig for at få en relation til mennesker.

Coronasituationen har nok alligevel været medvirkende til, at jeg er blevet mere opmærksom på – og måske er det fordi, det er det, der er så svært lige nu – at det er det med at have en relation, der er blevet et fokusområde.

Hvad vil du gøre, hvis der kommer en ny nedlukning?

Christina: Det håber jeg virkelig ikke, at der gør! Men hvis der gør, så vil jeg mødes med dem udenfor i mindre grupper, f.eks. gå en tur med fire piger eller fem drenge. Jeg vil selvfølgelig overholde forsamlingsforbud, men jeg vil gå en tur og snakke med dem. Jeg kunne også finde på at skrive, at jeg sidder i kirken eller på kirkegården og bede dem komme forbi i mindre grupper. Det handler mere om at holde en kontakt end at lære dem mere.

Hvis jeg skulle bruge sms-mediet, som falder mig nemt, og som jeg dagligt bruger med konfirmanderne, så ville jeg måske sende dem en lille aftenbøn en gang imellem. Jeg kunne måske finde på at sende dem forkyndelse egnet til mobilformat, korte ting, som i løbet af en uge at sende dem en del af Fadervor hver dag.